

မျှင်မ

အဆုံးမဲ့ သစ္စာ

(၁)

"မင်း မသွားရဘူး လူလေး ...၊ ဒါ သက်သက် အကွက်ဆင်ထားတာ သူဟာသူ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး သေသွားခဲ့တာ အရှင်းကြီး ...၊ ထက်စွဲတော် လည်း ခုထိ ဆေးရုံမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသေရုံလေးတော့ ကားမှောက်အောင် လုပ်ကြည့်မယ်ဆိုတာမျိုး ရသလား ...၊ ဘယ်သူက ကိုယ်သေနိုင်တဲ့ ကိစ္စကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူများကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားမှာ လဲ"

"ဒါပေမယ့် ခုထိ သူတို့ က ဒီတိုင်း စွပ်စွဲနေကြပြီ ... မဆိုင်တဲ့ လူကို ဖမ်းထားပြီး ရှင်းရအောင်လို့ ခေါ်နေတာ"

"ရှင်းဖို့ မလိုဘူးဒါ သူတို့ မိသားစု နှစ်စုကိစ္စ ...ဒီမှာ သော... ဥပဒေဘောင်တွင်းမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ နိုင်ငံသားတွေက စိတ်မထင်တိုင်း လူသတ်လို့ မရဘူး"

ယက္ခ တားဆီးနေပေမယ့် တင်းမာနေသော မာန်အပြည့်နှင့် သောရဲ့ မျက်နှာက နည်းနည်းမှ တွေဝေသွားတာ မရှိ....၊ ခါးပတ်ချိတ်၍ လက်ပတ်တပ်ခြင်း၊ ဘယ်လက်မှာ လက်ဖဝါးစာပဲပါသည့် လက်အိတ်စွပ်ခြင်းတို့ ကို သေနတ်တစ်လက် တပ်ဆင်နေသလို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝတ်ဆင်နေခဲ့၏။

ယက္ခ ရဲ့ အကြည့်တွေကလည်း သော လှုပ်ရှားနေသမျှပေါ်မှာ စိုက်နေခဲ့လျက်

"အောင်ဘော် က သူ့ဆရာဘက်က နာမယ်ဆိုရင် သန်းမြတ်ဇော်ရဲ့ သားသမီးတွေက သူ့ရန်သူတွေပဲ..."

"ဒါကြောင့် သဒ္ဓါပိုမို ကို သူတို့ ဘာလုပ်လုပ် ကြည့်နေရမယ်ပေါ့"

"ဘာမှ မလုပ်ဘူး အဲဒါ မင်း ထွက်လာအောင် တမင် ခြိမ်းခြောက်တာ ..."

"ဒါကြောင့် အခု သွားမှ ဖြစ်မယ်.."

နောက်ထပ် 'ဒါကြောင့်' တစ်ခွန်းထွက်လာတာနဲ့ ခြေလှမ်းတော့ မှာ ကို ယက္ခ ကသိနေသသည်။ ။

"သူတို့ တွေအကြောင်း ဦးခ သိပါတယ် ... မင်း မသွားပါနဲ့ လူလေး ရယ် ... ငါတို့ တွေ ဘာဆက်လုပ်ကြမယ်ဆိုတာ အခု မင်းအမေလည်း ရှိနေပြီ ... တိုင်ပင်ကြတာပေါ့"

"မေမေ့ကို ဦးခ ပဲမေးပါ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာတာ ဘာအတွက်လဲလို့ ..."

သော အားလုံးကို သိနေပြီမှန်း တွေးမိကာ ယက္ခ ပြောရခက်သွားသည်။ ။ မအေက တစ်မျိုး သားကတစ်မျိုး၊

ဒါကို သူဘယ်လိုစေ့စပ် ဆွေးနွေးဖို့ ကြိုးစားရမလဲ၊၊ လူငယ်တစ်ယောက်က တစ်ဇွတ်ထိုး လုပ်တော့မည် ဆိုရင်တောင် မအေဖြစ်သူက အရာရာကို စဉ်းစားချင့်ချိန်ရမှာ ဖြစ်၏။

မဒါ ဘာတွေဖြစ်ချင်နေမှန်း သူ ရိပ်မိပေမယ့် ဘာလုပ်မှာ လဲဆိုတာ ကို ခန့်မှန်းလို့ မရပေ၊

တွေဝေသွားသည့် ယက္ခ မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်ပြီး သော ပြုံးလိုက်

သည်။

"မေမေ စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါစေတော့ ... ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့် ရည်မှန်းချက် အတိုင်း ဆက်လုပ်မယ်။ မေမေ့ကို ဦးခ ဘာမှ မဆောင်နိုင်သလို ကျွန်တော်လည်း ဦးခစကားကို နာခံမှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဘာ ! ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲသော"

"ဦးခနဲ့ ကျွန်တော် ခဏခဏ အချင်းများ နေရမှာ စိုးလို့ ပါ"

"သော ငါက မင်းရဲ့ နို့ထိန်းဆိုပေမယ့်"

"ဘာမှ မတော်စပ်တဲ့ သူမို့လို့ ကျွန်တော်က မရှိသေ မလေးစားနိုင်ဘူး ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ...။ ဒါက ကျွန်တော်တို့ မိသားစုရဲ့ အရေးကြီးဆုံးအပိုင်း"

"ငါကတော့ သွေးမတော်တဲလူမို့ ဝင်ပါစရာ မလိုဘူးပေါ့...."

"ကျွန်တော် ခေါင်းအရှုပ်မခံနိုင်လို့"

"အခု မင်းသွားမယ့်လမ်းက မင်းကို ခေါင်းရှုပ်ရုံမကဘူး ခေါင်းတောက်အောင် ... မင်း ဘဝပျက်အောင် လုပ်ပစ်မယ့် ထောင်ချောက်တွေနဲ့ ..."

"လုပ်ပေစေ ဦးခ ...အဲဒါမျိုးပဲ တွေ့ချင်တာ ...။ နာကျင်လာရင်းနဲ့ ထိုးခွဲပစ်ရပစ်ရ ... ပုဆိန်နဲ့ ပဲ ပေါက်ထုတ်ရမလား။ နာကျင်နေတာကို တစ်ဆုံးထိ ပို့ပေးလိုက်မယ်။ ပြည်တည်နာတစ်ခုလို တဆစ်ဆစ်ကိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးနေတာ မခံနိုင်ဘူး"

"ဒါဖြင့် အခု မင်းက သူတို့ စွပ်စွဲထားတာကို ဟုတ်ပါတယ်လို့ သွားဝ

နံခံမလို့ လား၊ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စကို မိုက်ရှူးရဲဆန်ပြီး လက်ဝင်လျှိုမယ်ပေါ့ ..."

"သူတို့ နဲ့ တွေ့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို လိုနေကြတယ်၊ ဒါကြောင့် သူရဲကောင်း ရဲ့ သားနဲ့ သန်းမြင့်ဇော် မိသားစု ပူးပေါင်းလုပ်ကြံတယ်လို့ စွပ်စွဲနေတာ"

"မင်းကို သိနေကြတာက ပြည့်လျှင် ကို မင်းကပဲ သွားစိန်ခေါ်နေတာ ကိုး...၊ ဒါကြောင့် မင်းကြောင့်ပဲ ဟိုက နောက်ယောင်ခံ လိုက်တာတာ ..."

'မင်းအဘိုးရဲ့ ခြံထိတောင် သူတို့ က ရောက် လာပြီးပြီ' လို့ ပြောလိုက်ချင်မိသည် ။ ခုလောက်ဆို ဦးသူရိန်၊ ဒေါ်ပန်းမြတ်မာလာရဲ့ စံအိမ်ဘယ်လို ဘယ်နေရာမှာ ထီးထီးမားမား တည်ရှိနေသည် ဆိုတာ ကိုလည်း သိနေလောက်ပြီ ထင်၏။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ဝန်ခံခဲ့တာ ဘာမှ မရှိသေးဘူး၊ တော်ခြောက်တိုင်း လန့်ပြေးစရာ မလိုဘူး သော ...ငါတို့ က တောနေသတ္တဝါလေးတွေ မဟုတ်ဘူး ခြင်္သေ့လိုနေရင် ခြင်္သေ့လို ရဲရင့်ရတယ်"

"ဒါဆို ဘာလို့ တားနေတာလဲ"

"မင်း သူရဲကောင်း ရဲ့ သားဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖော်ဖို့ မလိုသေးဘူး"

"လိုအပ်ရင် ဖော်မယ်ဒါပေမယ့် အစွယ်အပွားတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ပြည့်သျှင် ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ထွက်လာဖို့ ..."

ယက္ခ ငေးခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ သော က ခါးပတ်မှာ သေချာပတ်ချိတ်ထားသည့် ဓားပါးလေးတွေကို စမ်းကို ဂျက်ကက် ထပ်ဝတ်လိုက်သ

ည် ။

ပြဿနာက ဘာမှ ကြီးမားတာ မဟုတ်၊ ရှုပ်ထွေးစရာအကြောင်း
လည်း မရှိဘဲ ညားကာစလင်မယား ကားအတူမောင်းကြရင်း အက်ဆီး
ဒင့်ဖြစ်တာကို လုပ်ကြံပါတယ်လို့ စွပ်စွဲထား၏။

ဥပဒေဘောင်ထဲကနေ လက်ညှိုးထိုးတာ မဟုတ်ဘဲ ကျောင်းတော်
က ရန်စတွေနဲ့ ပတ်ချည်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။ ပြည့်သျှင် နှင့်ပတ်သက်
သည့် တပည့်တပန်းလူကတောင် ဒီရန်ငြိုးအတွက် အမြစ်က လှန်ချေမှု
န်းချင်နေသည် ဆိုလျှင် ကိုယ်က သူရဲကောင်း ရဲ့ သား။

"သော"

သူကားပေါ်ရောက်ခါနီးထိ ယက္ခက လိုက်ပါလာကာ

"အစစ အရရာ သတိထားပါ ..."

မဖြစ်သာသည့်အဆုံးမို့ ခွင့်ပြုရသည့်လေသံက စိုးရိမ်မှုတွေ တနင့်
တပိုး ရှိနေလျက်

"မင်း အမေကို ဂရုစိုက်ရင်တောင် မင်း စောင့်ရှောက်ရမယ့် မင်း
ရဲ့ ..."

ယက္ခ ခဏလေး ထစ်ငေါ့သွားပြီးမှ ...

"မင်းရဲ့ အဒေါ်ရှိသေးတယ် ..."

ခုမှ အထူးအဆန်းလာပြောနေသဖြင့် သော ကစူးခနဲ ကြည့်သည် ။

"ဟုတ်တယ် ...ဟိုအရင်ကတော့ မင်းအဒေါ်ကို မင်းသတိရတိုင်း
တွေ့ခွင့်တောင် မရခဲ့ဘူး ..၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့ အားလုံးထဲမှာ မင်းကသာ
သူရဲ့ သွေးသားအရင်း"

"ဒါတွေ ပြောနေစရာ လိုလို့ လား ကိုခ..."

စကားပြောလက်စသည် နှစ်ယောက်ကနေ သုံးယောက်ဖြစ်သွားခဲ့၏။
။ ဘဒ္ဒါ သည် မဟော်နီရောင် ဂါဝန်ပျော့ကပ်ကပ်လေးနှင့် ဆံပင်တွန့်တွန့်လေးတွေကို ဆူးလိပ်တွေနဲ့ ပုံပေါ်အောင် ထပ်မံ ပြင်ဆင်ထား၏။

မခြောက်သေးသည့် လက်သည်းဆိုးဆေးတို့ ကို နှုတ်ခမ်းလေး လုံး နေအောင် မှုတ်ရင်း လှလှပပလေး လျှောက်လာ၏။

သူမ၏ သွားလာနေထိုင်ပုံတို့ နှင့် နုပျိုချောမွေ့သော မျက်နှာသွင်ပြင် အရ မသိတဲလူဆို သူမကို အသက်သုံးဆယ်နီးပါးလောက်သာ ခန့်မှန်းကြမှာ ဖြစ်သည် ။

သူမရဲ့ ဧရာရိပ်ကို ခန့်မှန်းနိုင်သည့် အစိတ်အပိုင်းနေရာဟာ သွေးကြောတို့ ထောင်ကြွနေကြသော လက်ခုံနှစ်ဖက်သာဖြစ်ကာ အရာရာဟာ ဆုတောင်းကောင်းလွန်းသည် လို့ ပဲ ပြောမလား ..။

"အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီး သွားလုပ်တော့မယ့်သူကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ ယုံကြည်မှုနည်းစေမယ့် စကားတွေ ပြောနေတာလဲ ..၊ သူ့အလုပ် သူ လုပ်ပါစေ"

ယက္ခ မျက်နှာ အညိုရောင်သမ်း၏။ သော ရဲ့ စူးရဲသောအကြည့်တွေ ကလည်း သူ့ဆီကိုပဲ ရောက်လာခဲ့သည် ။

သွေးကြွေးကလွဲစား အစီအစဉ်တွေကို နှောင့်နှေးကြန့်ကြာအောင် ဖန်တီး တားဆီးနေခဲ့သူဟာ ဘဒ္ဒါ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်သာဖြစ်ကြောင်း ဒီစကားတွေက သက်သေခံနေပြီ ဖြစ်၏။

ယက္ခနဲ့ သော ရဲ့ အခြေအနေကို ဝေခနဲ တစ်ချက်ပဲကြည့်ကာ ဘဒ္ဒါ က ပြုံးလိုက်သည် ။

"သား လုပ်စရာရှိတာကိုပါးပါးနပ်နပ် လုပ် ၊ မေမေတို့ အနှစ်နှစ်အလလ မျိုသိပ်အုံ့ဖွဲ့ခဲ့သမျှကို ဒီအချိန်ကျမှ ခြေလှမ်းမှားသွားတာမျိုး မဖြစ်စေနဲ့"

သော က ယက္ခကိုပဲ ချဉ်တူးတူး စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲသည် ။ ပြီးတော့ ကားထဲဝင်၏။

သော ရဲ့ ကားသံ ပျောက်ကွယ်သွားသည် နှင့် ဘဒ္ဒါက အိမ်ထဲလှည့်ဝင်လိုက်လျှင် ...

"မဒါ....."

"ဘာလဲ ...မင်း မကျေနပ်ဘူးလားငါကလည်း မကျေနပ်တဲ့ သူကို ချောမပေါင်းနိုင်ဘူး ကိုခ၊ ငါ့ကိုလည်း မင်း မျိုသိပ်ဟန်ဆောင် မူတွေနဲ့ မဆက်ဆံနဲ့"

"မဒါ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မဒါက ဒီလိုစိတ်ဝင်းကွဲနေရမယ့် လူတွေလား..."

"မင်းကို ငါမယုံတော့ဘူး..."

"ဪ... ဒီလိုလား ..."

"ဟုတ်တယ်"

ဘဒ္ဒါက တင်းမာနေသည့်မျက်နှာနှင့် သူ့ကိုပြန်လှည့်ရင်ဆိုင်ကာ

"မင်း အရင်က ယက္ခ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ငါ သေချာသိလိုက်ရတည်းက"

"ဘာကြောင့် ဒီလိုစွပ်စွဲတာလဲ မဒါ...."

"စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ဘူး ငါမြင်တာ မင်းက သော ကိုမွေးမြူခဲ့ပေမ

ယ့် ချည်တိုင်တစ်ခုမှာ ချည်ထားခဲ့တာလေ ...၊ အချိန်တန် အစာကျွေး
ရေတိုက်ထားရုံနဲ့ သူ့တာဝန်ကို မင်း ကျေနပ်ပြီ ထင်နေတာလား..၊ သူ
တာဝန်က ပြည့်သျှင် ကိုပြန်သတ်ဖို့၊သူ့ကို ခိုင်းနွားတစ်ကောင်လို
မင်း မွေးမြူရမှာ မဟုတ်ဘူး မင်းထက်မြတ်သော ကစစ်မြင်းတစ်
ကောင် ဖြစ်ရမှာ"

"မဒါ.."

"ပြည့်သျှင် ကိုသူသတ်ပစ်နိုင်ရမယ်၊ပြည့်သျှင် ဆိုတဲ့
လူနှလုံးကြေပျက်ပြီး နောင်ဘဝအထိ ကြေကွဲမဆုံး ဖြစ်နေရမယ်"

"သားကောင်က မုဆိုး ဖြစ်ခဲ့ရင်ရော"

"မင်း ဒီစကားမျိုး ပြောပြန်ပြီလား"

"ပြည့်သျှင် က သောကို ပြန်သတ်နိုင်ခဲ့ရင် ဆိုတာမျိုး
နည်းနည်းတွေးကြည့်ပါဦး ..."

"သော အတွက် ကြေကွဲမယ့်လူ မရှိရင် တောင် ကိုယ် မျှော်လင့်သလို
ဖြစ်မလာခဲ့တဲ့ ဒီဇာတ်သိမ်းအတွက် မဒါ ကျေနပ်နိုင်မလား ...၊ ပြည့်သျှင်
ကရော သော ဆိုတဲ့ ကောင်လေး ဘယ်အရိပ်ကိုခိုပြီး ဘယ်အကိုင်းမှ
နားခဲ့တာလဲဆိုတာ နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ ပွဲပြီးတာနဲ့
ဖျာလိပ် ပြန်မှာ တဲ့ လား ..."

"မင်း ပြောလိုက်တိုင်း ပြည့်သျှင် ဆိုတဲ့ လူက ဟိုးအမြင့်ဘုံဖျားက မ
ဆင်းဘူး ကိုခ ..၊မင်းရဲ့ လေသံတွေမှာ သူ့အပေါ် မင်းဘယ်လောက် အ
ထင်တကြီး ရှိခဲ့သလဲ ...၊ ခုထိ ဘယ်လိုစွဲမြဲနေခဲ့သလဲ ဆိုတာတွေ ပါနေ
တယ်.. တကယ်တော့ မင်းနဲ့ ငါက မပေါင်းစည်းသင့်တဲ့ လူတွေပဲ"

"ကျွန်တော်တို့ က ပေါင်းစည်းခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ... လိုအပ်မှုချင်း

ချိတ်ဆက်ခဲ့ကြတာ ..၊ ကျွန်တော်ရဲ့ လိုအပ်မှုက ခိုလှုံခြင်း ... မဒါ က တော့ တုံ့ပြန်လိုခြင်း"

"မင်းက သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မမုန်းခဲ့ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာလား...
"

"မုန်းခဲ့တယ်ကျွန်တော်မိသားစုတွေ သေကွဲရှင်ကွဲတွေ တကွဲတပြားစီဖြစ်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေကြတာကို သူမကူညီခဲ့ဘူး...၊ ကျွန်တော်ကိုလည်း သွားခွင့် မပေးဘူး.... ဒါတွေက နာကျင်မုန်းတီးစရာတွေပါ ..၊ပြီးတော့ ဘယ်တော့မှ ရှေ့တန်းတင်မခံရတဲ့ မျက်နှာငယ်ဘဝမှာ နေခဲ့ရတယ်၊ ဒါတွေကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်နာခဲ့တာ ..."

ယကွ ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဘဒ္ဒါ ဆီရောက်လာကာ ...

"မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မာယာကွန်မှာ မြိုးမိငါးလို မရုန်းနိုင်မလွတ်နိုင်ဘဲ ကျွန်တော် အမှားတွေ ဆက်တိုက်လုပ်လာခဲ့တာ"

ယကွ၏ လေသံတို့ သည် နာကျင်ကြေကွဲမှုများ နှင့် ပြည့်နှက်နေခဲ့၏

။

"ကိုယ်ခန္ဓာမှာ သွေးပူနေတာ ကောင်းပေမယ့် ကျောပြင်အရေပြားတွေက နေပူဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူး..၊ လူဖြစ်လာကြတဲ့ ဘဝမှာ ကျေးဇူးတန်းတဲ့ လူလောက် လူဖြစ်ရုံးတာ မရှိဘူး ... သွေးပူနေဖို့ အတွက် ကျောပူခံနေတဲ့ လူက အရူးပဲ ..."

"ဟား ဟား ဟား ဟား:"

ဘဒ္ဒါက ဟားတိုက်ရယ်သည် ။ သို့သော် ရယ်သံနဲ့ မတူ ..၊

"ဒါဆို မင်းက ကိုယ်လျှောက်မယ့်လမ်းကို ရွေးချယ်လိုက်ပြီပေါ့။"

"မဒါက ပြတာပါ"

"ဟုတ်ပြီလေ ... အဲဒီတော့ မင်းနဲ့ ငါ ဘယ်လိုရှေ့ဆက်မလဲ ..."

"မဒါ ကိုယ်တိုင် လမ်းရွေးပြီးမှ ဘာကို မေးနေတာလဲ ...၊စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါသော ကိုယ်တိုင်က သူ့အမေကို စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါစေလို့ ပြောသွားခဲ့တာ ..."

"ဘာ !"

"အဲဒါ ကျွန်တော့် ပယောဂ မပါဘူး ... သူ့မျက်လုံး သူ့ခံစားချက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အတိုင်း ပြောသွားတာ ..."

"ယက္ခ ... မင်းက နိုင်ကွက်ရှိတယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို ပမာမခန့် လုပ်နေတာလား.."

"အားနည်းချက်တွေ ရှာပြီး ချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ မဒါ ပါ ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး..၊ မဒါမှာ အားနည်းချက် ရှိနေတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း အပြစ်ရှိခဲ့တဲ့ လူပဲ"

မယုံကြည်နိုင်သေးသည့် အကြည့်အစိမ်းတွေက ယက္ခ မျက်နှာထက်မှာ စူးစိုက်ကြည့် နေသည် ။ ယက္ခက ဂရုစိုက်သည့်အပြိုးနှင့် နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ရင်း ခါးထောက်၍

"ကျွန်တော်တို့ က တကွဲတပြားစီ နေသင့်တဲ့ လူတွေတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မဒါ သိမှာ ပါ ... ဒါပေမယ့် မဒါ ဘက်ကတော့ မယုံကြည်တော့ဘူးဆိုမှ တော့ ကျွန်တော်တို့"

"နေဦး"

လက်ဝါးနှင့်ကာ၍ တားဆီးကာ ဘဒ္ဒါက ခေါင်းခါရင်း ရှေ့ကို တိုးက

ပ်လိုက်၏။

"စကားတွေ လှအောင်ပြောပြီး ဒီကထွက်သွားတာနဲ့ လက်သီးပုန်း ထိုးမှာ ပဲဆိုတာ ငါသိတယ်"

"ဟား! ...အဲဒါ မဒါမှားနေပြီ"

ယက္ခ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲသွားသည် ။

ပြီးတော့ နှစ်ပေါင်းများ စွာ ပျောက်ကွယ်နေခဲ့သည့် မာန်မာနနှင့် မျက်နှာမျိုး ပြန်ပေါ်လာခဲ့ပြီး

"ကျွန်တော် ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ မဒါ မေ့သွားတာလားကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီး လွန်းတာလား"

"ဟုတ်တယ် ...ငါက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကော(န်)ဖစ်ဒဲ(န်စ်)ရှိတဲ့ လူပဲ၊ ငါလုပ်သမျှဟာ တစ်ချို့တလေမှာ လွဲချော်မှု ရှိရင်ရှိမယ် အဆုံး သတ်မှာ အောင်ပွဲခံရမှာ ပဲ"

"ကျွန်တော်တို့ အဆုံးသတ်ကို သွားနေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ် ... မရောက်သေးဘူး ..."

"ငါ မအောင်မြင်နိုင်ဘူးလို့ မင်း ပြောချင်တာလား....၊ မင်းနဲ့ လက်မ တွဲတော့ရင် ငါ အကျ နာမယ်ပေါ့ ...၊ ပြောလေ.... မင်းကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်မှာ မို့လား ...ဘာကို မျှီသိပ်နေတာလဲ..."

"ပြောဖို့ မလိုပါဘူး ...ကိုယ့်ထက် အများကြီးတော်တဲ့ လူရဲ့ ကံကြမ္မာကို ဖတ်ရလောက်အောင် ကျွန်တော် မတော်သေးဘူး....၊ မဒါလိုလည်း ကျွန်တော့်မှာ ကော(န်)ဖစ်ဒဲ(န်စ်) မရှိသေးဘူး ထင်တယ်.."

"နေဦး ဟေ့ ...ယက္ခ ... မင်း !..."

ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်ပြီးရယ်နေလို့ မရတော့ဘဲ ယက္ခ ထွက်သွား
တာနှင့် ဘဒ္ဒါ အကြမ်းပတမ်း ဆောင့်ဆွဲထားကာ

"မင်း ငါ့ကို ထားသွားလို့ မရဘူး.."

ယက္ခ ကိုဆွဲယမ်းရိုက်ပုတ်ရင်း အိမ်တံခါးအတွင်းကို နှစ်ယောက်စ
လုံး ပြန်ရောက်သွားခဲ့လျှင်.....

"မင်းက တကယ်ပဲ ငါ့ကို ထားခဲ့မယ်ပေါ့ ...၊ လမ်းခွဲတော့မယ်ဟုတ်
လား ..."

နံရံမှာ ကျောက်ပိမ္မိလျက်နှင့် ယက္ခက တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ပါးစပ်ပိ
တ်နေ၏။

"ငါ မင်းကို မယုံကြည်တော့ဘူးလို့ ပြောတာ မင်းက နာတယ် ...၊ ငါ
အဲဒီလိုပြောရတာက မင်းဘက်က ငါ့ကို ယုံကြည်စေချင်တဲ့ သက်သေပြ
ချက်စကားတွေ ထွက်လာအောင်လို့ ပါ..၊ ဒီလောက်လေးတောင် ငါ့ကို မ
င်းနားမလည်ခဲ့ဘူးလား ယက္ခ ...ဟင် ..."

ယက္ခ မျက်နှာမှာ စူးစမ်းမှုတွေသာ ရှိနေဆဲဖြစ်ကာ ဘဒ္ဒါကလည်း
မျက်ရည်ဝေဝသော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် မော့ငေးနေခဲ့လျက် ...

"ကိုခ.."

ယက္ခရဲ့ ရင်ဘတ်ကျယ်မှာ သူမ လက်ဖဝါးတို့ ထိကပ်၍ နူးညံ့ညင်
သာစွာ ပွတ်သပ် ရွှေ့လျားရင်း....

"ငါမှားသွားရင် တောင်းပန်ပါတယ် ...၊ မင်းပြောသလိုပဲ ငါတို့ နှစ်
ယောက်က ခွဲနေလို့ မရတဲ့ လူတွေပါ ..."

ဘဒ္ဒါက ယက္ခ ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာလေးကပ်၍ တိုးဝင်ဖက်တွယ်

ရင်း ...

"ငါ စိတ်တွေ အရမ်းရှုပ်နေပြီသိလား ... ငါ ဝန်ခံပါတယ် ယက္ခရယ် ... ငါလေ သျှင့် ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ အထင်ကြီး မြတ်နိုးပြီး စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်ခဲ့တာ ... သူ့ကို သတ်ပစ်ချင်နေတဲ့ သွေးတွေ တစ်ကိုယ်လုံးမှ ပွက်ပွက်ဆူနေပေမယ့် နှလုံးသားရဲ့ အနက်ရှိန်းဆုံးနေရာမှာ သူ့ကိုချစ်နေဆဲပဲ ဖြစ်နေတယ် ...၊ သူ့ကို ငါမုန်းတယ် ... ဒါပေမယ့်လေ သူ ဒါမှ မဟုတ် ငါတစ်ယောက်ယောက် မသေဆုံးခင်မှာ သူ့ဆီက နူးညံ့တဲ့ လိုက်လျောမှုလေး တစ်ချက်လောက် ရချင်တယ် ..၊ ငါ အဲဒီလို ရူးသွပ်နေတုန်းပဲ"

ယက္ခသည် သူမကိုယ်ခန္ဓာကို ပွေ့ပိုက်ကြင်နာခြင်းမရှိသလို တွန်းဖယ် ပြတ်တောက်စေတာမျိုးလည်း မလုပ် ...၊ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ခိုဝင်နေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်က တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှထိ ရင်ခုန် မျှော်လင့်နေပါသည် ဆိုတာတွေကို ကြားနေရပေမယ့်လည်း သူ့မျက်နှာမှာ ဒေါသမရှိ ...။

"ဒါပေမယ့် ငါဆင်ခြင်ပါ့မယ် မင်းပြောတာ တားဆီးတာတွေကိုလည်း ငါ လက်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ် ...၊ မင်း ငါ့ကို နားလည်ပေးပါ ..ငါ့ကို လက်တွဲမဖြုတ်ပါနဲ့ .."

ယက္ခ ရဲ့ အကြည့်တွေ သူမမျက်နှာပေါ် ပြန်ရောက်လာသည် ။ ထို့ပြင် သူ့ရဲ့ လည်တိုင်ထိ ထိကပ်ပွတ်သပ်နေသည့် ဘဒ္ဒါ ရဲ့ လက်တွေကို အသာဖယ်ချကာ ...

"ကျွန်တော်ကလည်း ဒီစကားတွေကို ပြောချင်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးပြည့်သျှင်ကို မုန်းတဲ့ အမုန်းက သူ့ကို သတ်ပစ်ချင်တဲ့ အထိ မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်အသက်ကို ဖက်နဲ့ ထုပ်တော့မယ် ဆိုရင်တော့ သ

တံဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားပါတယ်၊ သူ့စီးပွားဥစ္စာ ...သူ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှု
တွေ အားလုံး ကိုလည်း ပျက်စီးစေချင်တာ အမှန်ပဲ ...ဒါပေမယ့် ..."

"မင်း သူ့ကို အထင်ကြီးတဲ့ စိတ်တွေ မပျောက်နိုင်တာပါ ...၊ ပြီး
တော့ သူ့ကို မင်းကြောက်နေ တာ...."

"မဟုတ်ဘူး ..."

"ထားလိုက်ပါတော့ .. သူက ကြောက်လည်း ကြောက်သင့်တဲ့ သူပါ
...."

"ကျွန်တော် သတိထားစေချင်တာပါ မဒါ ..၊ ကိုယ့်အလှည့် ရဖို့ အ
စောင့်ကြီး စောင့်ခဲ့ပြီးမှ လစ်ကွက် ဟာကွက်လေး တစ်ခုတလေကြောင့်
အားလုံး သဲထဲရေသွန် မဖြစ်စေချင်လို့"

သူ့ရဲ့ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို မထိတထိ ပွတ်သပ်ရင်း ဘဒ္ဒါက သ
က်ပြင်းချသံလေးနှင့် ခေါင်းငုံသွား၏။

ပြီးတော့ မျက်ရည်ဝေ့ခဲ့သော မျက်ဝန်းတို့ မှာ အေးစက်သော
ရီဝေ့ခြင်းတို့ ဖြင့် နှုတ်ခမ်းတို့ သည် ကောက်ကျစ်စွာ
ပြုံးယောင်သမ်းလျက်

"မင်း ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ငါသိတာပေါ့ ယက္ခရယ်၊မင်းကလ
ည်း ယက္ခ .. ငါကလည်း ဘဒ္ဒါပဲ ...၊စူဠသုဘဒ္ဒါ ဟာ ဆဒ္ဒါဆင်မင်းရဲ့ စ
ယ်စုံကို ရအောင်ယူနိုင်ခဲ့သလို အသက်ကိုလည်း သေစေ ခဲ့တယ်...၊
ဘဒ္ဒါ ဆိုတဲ့ နာမည် ငါယူခဲ့တာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့မှ မဟုတ်တာ"

မဲ့ပြီးတို့ ၏ နောက်ကွယ်မှ ရင်တွင်းစကားတို့ က ပြောခဲ့တာတွေနှင့်
ဆန့်ကျင်ဘက်။

"မင်းလို အစေအပါးအဆင့်လောက်ကိုငါက ကိုးကွယ်နေတယ် ထင်

လို့ လား ၊ မင်းကို ခိုင်း ကောင်းလို့ ကျောသပ်ခိုင်းနေတာ ... ပြီးတော့ မင်း လက်ထဲမှာ ငါ့ကို အန္တရာယ်ပြုနိုင်တဲ့ စနက်တံ ကိုင်ထားလို့ ...အားလုံး ပြီးဆုံးသွားတဲ့ နေ့မှာ မင်းက တစ်ရှူးစပဲ"

* * *

(၂)

"ဟုတ်တယ် ... ငါတို့ အတွက် တစ်ရှူးတစ်စလောက်ပဲ .. ဒါပေမယ့် တစ်ရှူးတစ်စကလည်း မီးနဲ့ ထိရင် လောင်မှာပဲငါတို့ ဘာသာ နေခဲ့ကြပေမယ့် ငါ့သမီးကို မရမက လာချိုင့်တယ် ...၊ အငြိုးကြီးကြီးနဲ့ လက်စားချေဖို့ ပရိုဂရမ် ရေးတယ်"

"ရှင်တို့ လျှောက်ပြောမနေနဲ့"

"လျှောက်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ... မင်းတို့ ဘက်က စပြီးထွက်လာတဲ့ စကားတွေ ..."

"ဒီမှာ ဦးအောင်ဘော်"

"အံ့မာ ... မင်းလောက် မိန်းကလေးက ငါ့ကို နာမည်ခေါ်ရအောင် ... ငါတယ် ..."

"သူဌေး.."

ဦးအောင်ဘော် ဒေါသတကြီး လက်ပြင်လိုက်တာနှင့် ဘေးက တစ်ယောက်က ဝင်ရောက် သတိပေးကာ

"စိတ်ကိုထိန်းပါ သူဌေး...ကိုယ့်ဘက်က ကိုယ်ထိလက်ရောက်ဖြစ်ကုန်ရင်မကောင်းဘူး"

"ဘာကွ!..."

လူကို ဆရာလုပ်လို့ ...!

ကိုယ့်ရဲ့ ဝန်ထမ်းက ဖျောင်းဖျနေသဖြင့် စိတ်က နောက်ထပ် တိုစရာ ဖြစ်သွားပြန်၏။

အောင်ဘော် ဆိုတာ သူဌေးဦးအောင်ဘော် ဖြစ်နေကာမှ ကိုယ့်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးဖြစ် လာပြီး ရင်းနှီးခဲ့ကြသည့် ဝန်ထမ်းတွေကတော့ အောင်ဘော် ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ သိမှာ မဟုတ်ပေ။

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ဒေါသကို ချုပ်ထိန်းဖို့ သတိရလာ၏။ ပြီးတော့ ဟိုးအရင်တစ်ချိန်က သန်းမြတ်ဇော် အုပ်စုနဲ့ သူဘယ်လိုတွေ ပတ်သက် ရှုပ်ထွေးခဲ့တယ်ဆိုတာကို ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်းတွေ အနေနဲ့ သေချာ မသိနိုင် ...။

"မင်းတို့ အပြင်ထွက်နေစမ်း"

စိတ်တိုတိုင်းတော့ ထိန်းချုပ်ဖို့ မလွယ်ပေ.... ထို့ကြောင့် အားလုံးကို နှင်လွှတ်လိုက်ကာ

"ဒုန်း"

ကုလားထိုင်ကို ဆောင့်ဆွဲကာ သဒ္ဒါပိုမို၏ ရှေ့မှာ ခြေကား လက်ကား ထိုင်ချလိုက်ပြီး

"ဒီမှာ မင်းရဲ့ မောင်က ခြေတစ်ဖက် လက်တစ်ဖက် နည်းနည်း ထိတယ် ..မျက်နှာမှာ ဒဏ်ရာရတယ် .. သေကွင်းသေကွက်နဲ့ အဝေးကြီးပဲ ...၊ငါ့သမီးက ဘာလို့ သေတာလဲ"

"သေချင်လို့ သေတာပေါ့.."

"ဘာ!ပြောတယ် ..."

နောက်ထပ် လက်ကြီး မြှောက်လိုက်မိပြန်၏။ထိုစဉ်

"ခြေတွေလက်တွေ ကြိုးတုပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရိုက်မလို့ လား"

"ဖြောင်း ...ဖြောင်း ...ဖြောင်း ..."

စကားသံနှင့်အတူ လက်ခုပ်တီး ဝင်လာသူက သော ...၊

ဦးအောင်ဘော် နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ ခုံကို ကန်ထုတ်ပစ်၏။

"မင်းထက်မြတ်သော.."

"ဟုတ်တယ် ..."

လေးထောင့်ဆန်မလိုနှင့် မေးဖျားသွယ်သောမျက်နှာ ...ဆံပင်တွေကို အပြောင်သိမ်းလှန်ပြီး ကာ မျက်မှန်နက် တပ်ထားသဖြင့် လူမိုက်ဆန်ဆန် ခက်ထန်နေသည် ။

ကျစ်လျစ်ပါးလျားသောကိုယ်က မြင့်မြင့်မားမားမို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာသော ရဲရင့်မှုတွေ အပြည့်..။

"ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန်တွေ လုပ်နေတာ ရယ်စရာကြီးဗျာ ... ဆေးရုံကို လိုက်လာတဲ့ မိန်းကလေး ကို ဂိုဒေါင်ထဲ ဖမ်းထည့်ပြီး ကြိုးတုပ်ထားရတယ်လို့ ..."

"စကားတွေ ရှည်မနေနဲ့မင်းက သူရဲကောင်း ရဲ့ သားလား"

"မတန်မရာတွေ မမေးပါနဲ့ ကျွန်တော့်အဖေနာမည်ကို ခင်ဗျား အဆင့်နဲ့ ခေါ်ဖို့ မတန်သေး ဘူ..."

"ဟိတ်ကောင်"

အောင်ဘော်က ရှေ့ကို တလွှားလွှားလျှောက်လာသည် ။ ဝင်လာသ

ည့် သောနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် နီးကပ်စွာ ရပ်လိုက်မိတော့ သူ့မျက်နှာက သောရဲ့ မေးဖျားအောက်မှာ ရှိကာ.....

"အပြောကို လျှော့ .. ငါတို့ လက်တွေ့ ရှင်းရအောင် ..."

"ဟုတ်တယ် မိန်းမလို မိန်းမရ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ခေါ်တာ အခု ကျွန်တော် ရောက် လာပြီဆိုတော့ သူ့ကို လွှတ်လိုက်တော့"

အောင်ဘော် တောက်ခေါက်သံပြင်းပြင်းနှင့် ကိုယ်တစောင်း လှည့်ရပ်သည်။ ။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြည့်၍ ...

"မင်းတို့ နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းခဲ့ကြတာပေါ့ .."

"ဘာတွေစွပ်စွဲနေတာလဲကျွန်မက ဥပဒေအကျိုးဆောင် တစ်ယောက်....ပြီးတော့ ကိုယ့်မောင် သေသွားနိုင်တဲ့ ကိစ္စကို ဘာကြောင့် လုပ်ရမှာ လဲ ...။ကားတစ်စီးတည်းမှာ ဆင့် ကိုတော့ သေစေ..စွဲကိုတော့ ရှင်စေလို့ ခွဲခြားသတ်မှတ်နိုင်ရအောင် ကျွန်မက တန်ခိုးရှင်လည်း မဟုတ်ဘူး"

"မဟုတ်ပေမယ့် ဒါတွေ မင်တို့ လက်ချက်မှန်း ငါ သိတယ် ...၊ မင်း ..."

သောကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ

"မင်းထက်မြတ်သော ...မင်း သွေးမကြောင်တဲ့ သူမှန်း ငါသိတယ်"

"အဲဒီတော့ ..."

"မင်းပြောလာမှာ ကို ငါစောင့်နေတာ"

"ခင်ဗျားသားကို ကျုပ်က သတ်လိုက်တယ် ထင်လို့ လား"

ဒေါသက ပါးပျဉ်ထောင် လာပြီမို့ သော ရဲ့ စကားထဲမှာ ကျုပ်တွေ ဘာတွေ ပါ လာပြီ ဖြစ်၏။ အောင်ဘော်က သော တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြည့်၍ မဲ့ကာ

"ဟွန်း ... မင်းနဲ့ ငါတို့ အဆက်အစပ်မဲ့ခဲ့တယ် .. မင်းက ငါတို့ ကို သိနေပေမယ့် ငါတို့ ကမှ မသိခဲ့တာ ... ဒါပေမယ့် မင်းက ကိုယ်ထင်ပြပြီး ရန်စခဲ့တာနော် .."

"တစ်ခါဝါးမျိုးပြီး အစာချက်ဖို့ ပြန်ခွေနေတဲ့ စပါးကြီးမွေကို ပြန်ထလာတဲ့ ထိ စောင့်နေရမလား...."

ပြောပြီးတော့ သောက လက်ပိုက်ထားရင်း ပခုံးတွန့်သည် ။

"ဒါပေမယ့် ဝအီသွားတဲ့ မြွေက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ကောက်ရိုးပုံပြီး မီးရှို့တာတောင် မလှုပ်သေးဘူး..."

"မင်း ဘာပြောတာလဲ ..."

"ခင်ဗျား သမီးသေရတဲ့ အကြောင်းရင်း .."

"ဘာ! မင်း ...မင်း"

"ဟားဟား....ဟား...ဟား.."

သောက လက်ပိုက်မပျက်ဘဲ ဟားတိုက်ရယ်သည် ။ ပြီးတော့ မို့ကို ဖျက်ခုံးတွေ ပင့်ပြီး မေးဆက်ပြကာ

"သူ့ကို လွှတ်လိုက်ပါ..."

အောင်ဘော် အကြည့်တွေက စူးစူးရဲရဲဖြစ်လာကာ ဆင့်ထံ လုံးဝမရွေ့လျားခဲ့ဘဲ

"မင်းမင်းငါ့သမီးလေးကို"

"ဟုတ်တယ်...."

"လူယုတ်မာကောင်"

လက်သီးတစ်လုံး ဂွီးခနဲ ပစ်ဝင်၏။ သော မျက်နှာ ငဲ့ရှောင်သည် ။
လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ သော တိုက်ခိုက်ပုံက ကြောင်နဲ့ ကြွက် ကစားသလို ဖြစ်နေခဲ့သည် ။

ဗိုက်တာတစ်ယောက်၏ အရည်အချင်တို့ သည် အမြဲတမ်း လေ့ကျင့်မှု အပေါ်မှ သာ မှီတည်သည် မို့ အသက်အရွယ်ပိုင်းအရ ဧရာလွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည့် အောင်ဘော်၏ လှုပ်ရှားမှုတွေက ဖျတ်လက်မှု မရှိ.....။

ထိုင်ခုံပေါ်မှာ လက်တွေပူး၍ ကြိုးတုပ်ခံထားရသော သူမ ကိုယ့်ဒုက္ခကို မေ့နေခဲ့သည် ။ ရန်ဖြစ်ကြ သတ်ပုတ်ကြတာကလည်း မမြင်ဘူးသည့် မြင်ကွင်းမျိုး မဟုတ်ပေ...။

သို့သော် လူသတ်ပါသည် ဆိုသော မင်းထက်မြတ်သော၏ ဝန်ခံစကားကြောင့် မို မျက်လုံးအဝိုင်းသား ဖြစ်နေဆဲ ..။

"ဘုန်း"

"အ!.."

ဗိုက်ကို လက်ဖြင့်ရိုက်ချက် မိကာ အောင်ဘော် နောက်ပြန် ကုန်းကွယိုင်သွားသည် ။ သို့သော် သားသမီးဇောကြောင့် ဒေါသက ငြိမ်ဝပ်သွားခဲ့ဘဲ ချက်ချင်းရှေ့ပြန်တက်လျှင်

"ဒေါက် ..."

ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ပြန် ဖြစ်၏။ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ခြေထောက်

နှစ်ဖက်ကြားထဲမှာ ဓားမြှောင်တစ်လက်က စူးနှစ် စိုက်ဝင်နေလျက်

"အပိုတွေ အလုပ်ရှုပ်အောင် လုပ်မနေနဲ့ ဦးအောင်ဘော် ...ဟောဒီပတ်လည်မှာ ပြည့်သျှင် ဆိုတဲ့ လူကြီးကို သတ်ပစ်ချင်နေတဲ့ မိသားစုတွေ ရှိတယ်...ဒါပေမယ့် ဘယ်သူကမှ သတ်ဖို့ ကြိုးစားမှာ မဟုတ်ဘူး"

သော လက်ထဲမှာ နောက်ထပ် ဓားတစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက်ရှိကာ ထိုဓားဖြင့် မို့ကို ညွှန်ပြ၍

"ဒီလို မိသားစုတွေ ...၊ သူတို့လို လူတွေက မတရားမှုကို သွေးနဲ့ ဆပ်မှာ မဟုတ်ဘူး "

အောင်ဘော် အံ့ကြိတ်နေပေမယ့် ရှေ့ကိုတော့ ထပ်မတိုးခဲ့ပေ..၊ သို့သော် ကြောက်နေခြင်း လည်း မဟုတ်..၊ သူ့ရင်ထဲမှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩနေခြင်းက ဖိစီးနေခဲ့ရာ

"မင်းကတော့ သွေးချောင်းစီးအောင် လုပ်မယ့်သူလို့ ပြောချင်တာလား ..."

"ချောင်းစီးစေချင်ပေမယ့် ပြည့်သျှင် ဆိုတဲ့ လူက တစ်ကိုယ်တည်း ရပ်တည်နေတာလေ..၊ အဲဒါကြောင့် စိတ်တော့ မကောင်းဘူး..."

"အေး ငါလည်း အံ့ဩလွန်းလို့ ဒေါသထွက်ဖို့ တောင် မေ့မိပါရဲ့ ...၊ ဟွန်း ...ရက်စက် တဲ့ လူတွေ ငါတွေ့ဖူးတယ် ... ဒါပေမယ့် မင်းလောက် အသက်အရွယ်နဲ့ မင်းလို ကောက်ကျစ်ပြီး ရက်စက်ယုတ်မာတာ မင်းနဲ့ ကျမှ တွေ့ဖူးတာ ပထမဆုံးပဲ ..."

"ခင်ဗျား မေ့နေလို့ ဖြစ်မှာ ပါ...၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတွေ့ဖူးတာ ဒုတိယမြောက်..."

ပြောနေရင်းမဲ့သည် ။ နောက်ထပ် ဓားကို 'ဆ' ရင်း ရှေ့တိုးလာကာ

....

"ကိုယ်သတ်ချင်တဲ့ အသက်တစ်ချောင်းကို သေစေဖို့ အတွက် တုတ်
ဓား မကိုင်ဘူး... ပစ်မှတ် ကို ချိန်ပြီးရင် မလွဲခဲ့ဘူး...။အဲဒီလူကဘယ်သူ
လဲ...။ သူသတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ လူတွေဘယ်နှစ်ယောက်ရှိခဲ့လဲ ..."

အောင်ဘော် မျက်ခုံးထူထူတွေ တွန့်ကုတ်နေခဲ့တာ ထိစပ်မတတ်ပင်
...။

"မေ့နေရင် ပြန်မေးလိုက်စမ်းပါ... ပြီးတော့ ဒီတစ်ယောက်ကစပြီး
နံပါတ်စဉ် ဝင်သွားပြီ ဆိုတာ ပြောလိုက်..."

"မင်း ဘာပြောတာလဲ"

"ဦးပြည့်သူ့ရဲ့ အစာချက်နေတာ နောက်ထပ် ကြာဦးမယ်ဆိုရင် နံပါ
တ်စဉ်တွေ ပွားလာလိမ့် မယ်...။ သူ့နည်းအတိုင်းပဲ ကျုပ် လုပ်ပြမယ် ...
လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်လက်နဲ့ သတ်စရာမလိုဘဲ ရှင်းပစ်နိုင်တဲ့ နည်း
တွေနဲ့"

သော က ပြောပြီးတာနှင့် တစ်ဖက်လှည့်သွားကာ ဂိုဒေါင်နံရံမှာ ဓား
ဦးနဲ့ ခြစ်လိုက်၏။

၂။ နီလာဆင့်

* * *

(၃)

"အဲဒါ ဆရာကို သွားမပြောနဲ့ အောင်ဘော် ..."

တီလုံးရဲ့ အကြည့်တွေက ဓားဦးနဲ့ ရေးခြစ်ထားသည့်
စာတန်းပေါ်မှာ ရှိလျက် ...

"ပြဿနာတော့ ပြန်စတော့မယ်.."

စိုးရိမ်သည့်စကားနှင့် မျက်နှာသည် ပြိုကျတော့မည့်မိုးလို ညိုမှောင်
နေကာ

"ကျွတ်!.."

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်နေခဲ့သည် ။ အောင်ဘော်
သည် ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေလျက်နှင့် ကြူကြူပါအောင်
မငိုမိဖို့ ကြိုးစားနေရင်း မျက်နှာက နီရဲနေကာ

"ဒီမှာ ငါရပ်နေတာ သူနဲ့ ငါမျက်နှာချင်းဆိုင်ပဲ..၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လို
ပစ်ထည့်လိုက်မှန်းကို မသိဘူး..ငါ့ခြေထောက်ကြားထဲမှာ ဓားလာစိုက်မှ
သိတယ်..၊ ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ဓားတစ်ချောင်း ထပ်ရှိနေသေးတယ်
..."

"ငါ ဆရာကိုစိုးရိမ်တာ ..သတိလည်း ပေးခဲ့သေးတယ် ...၊ဒီကောင်
လေးကို လျှော့တွက်လို့ မရဘူးဆိုတာ"

အောင်ဘော် ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ခံစားနေရကာ မျက်ရည်တို့ သ

ည် မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ပြည့်သိပ်နေကြလျက်....

"မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ...နှစ်တွေလည်း ကြာခဲ့ပြီ..၊ ငါတို့ ကတရားခံအစစ်တွေလည်း မဟုတ်ဘူး .. နောက်ပြီး သူ့လောက် အသက်အရွယ်လေးနဲ့ ကွာ၊ တောက်!..."

အောင်ဘော် အံတကြိတ်ကြိတ် ဖြစ်နေခဲ့၏။

"ငါ့သမီးလေးကို သတ်ပစ်ရက်တယ် ...တော်တော် သွေးအေးပြီး ရက်စက်တဲ့ ကောင်"

"ငါတို့ တွေ ပတ်ငြိနေခဲ့တဲ့ ပုံက သတ်ခွင့်တွေ ရှိနေကြလို့ ဂရုစိုက်စွာ စိန်ခေါ်တာလည်း ဖြစ် နိုင်တာပဲ အောင်ဘော် ...၊ ကားတစ်စီးတည်း အတူတူရှိနေကြတဲ့ ဟာ မင်းသမီးက ပွဲချင်းပြီး ဆုံး သွားတယ် ...၊ဟိုကောင့်ကိုတော့ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူးဆိုပြီး ဘယ်လိုခွဲခြားချန်မလဲ ...လူရှိန်အောင် ရောချ ဖြီးနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ..."

"မဖြစ်နိုင်ဘူး..."

အောင်ဘော်က ခေါင်းခါသည် ။

"သန်းမြတ်ဇော် ကိုဆရာ သတ်ခဲ့ဖူးတယ် ..သူရဲကောင်းကို ခြေကျိုးလက်ကျိုး လောက်ပဲဖြစ် အောင် ကားနဲ့ တိုက်ခဲ့တာတွေ ...ပြီးတော့ဆရာ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားတွေ သူ ရွတ်ပြတယ်..၊ ဆရာ လုပ်တဲ့ နည်းအတိုင်းပဲ သူ လုပ်မှာ လို့ လည်း ကြိမ်းခဲ့သေးတယ်.."

တီလုံး ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်သွားသည် ။

"ဒီကောင်က ဆရာ ငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်းပဲ ...ရုပ်ရည်ပုံစံရော စိတ်ဓာတ်ရော လက်မမြန် တာ... အထက်စီးဆန်ဆန် စကားပြောတာ ... အားလုံး ဘာမှ မကွာဘူး.. နောက်ထပ် ပိုတာက သူ့အဖေလိုပဲ လက်န

က်ပုန်းပစ်တာ မြန်တယ်.."

"မဟုတ်ဘူး အောင်ဘော် ... သူရဲကောင်းထက် အများကြီး ပိုတော်တယ်..၊ ဆရာကိုယ်တိုင် ဒီတိုင်းပြောတာ ..ဒါပေမယ့် ဒီကောင်လေး ဘာတွေလုပ်နေနေ ဆရာက သူ့ကို မျက်လုံးထဲ မထည့်ဘူး ဖြစ်နေတယ် ..၊ တော်တာကို သိတယ် ...အထင်သေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး ...ဘာဖြစ်လို့ ဂရုမစိုက်တာလဲဆိုတာ စဉ်းစား မရဘူး..."

"ငါကတော့ ဒီကိစ္စကို ပြောထားချင်တယ် ကိုတီ ... ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့...."

"ဘာဖြစ်လို့ ပဲပြောပြော ဆရာ စိတ်ဆင်းရဲသွားမှာ ပဲ အောင်ဘော် .. ဆရာက သူ့အတွက် သူ ဥပေက္ခာထားရင် ထားလိမ့်မယ်..၊ မင်း ဒီလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် ခံစားသွားရမှာ ပဲ ..၊ ငါ မင်းကို မစာနာလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ...ဒါပေမယ့် ဆရာ ခံစားခဲ့ရတဲ့ နှစ်တွေ ခုထိ အနည်မထိုင်သေးဘူး ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်..."

"ဒါပေမယ့် သွေးကြွေးဆပ်မယ့်သူက အခုဆရာ့ကို စိန်ခေါ်နေပြီလေ ..ဒါကိုငါတို့ ဝိုင်းဖြေရှင်း လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ..၊ ဆရာကလည်း ငါတို့က ခုလို အနစ်နာခံပြီး ကာကွယ်နေကြတယ်ဆိုတာကို ကျေနပ်နေမယ့် လူစား မဟုတ်ဘူး ..၊ မင်းလည်း သိပါတယ်...ဆရာ့စိတ်က ထူးဆန်းတယ်ဆိုတာ ..."

တီလုံးက ဘာမှ မပြောပေ..။

"ဆရာက သူ့ကိုရင်ဆိုင်ဖို့ မထွက်မချင်းဒီတိုင်း လုပ်နေမယ်လို့ ကြိမ်းဝါးသွားတာ မင်း တွက်ကြည့်..၊ငါတို့ မှာ နောက်ထပ် ချည်နှောင်စရာ ဘာကျန်သေးလဲ.. လူရင်းတွေထဲမှာ ရှာမယ် ... မရှိရင် ဆရာနဲ့ ပတ်သက်ရုံ အစွယ်အပွားတွေထဲက ဆွဲထုတ်လိမ့်မယ်..၊ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ အတွက်

က် ... သူ ပြန်မေးသွားတာ'ဆရာ ဒီလိုနည်းနဲ့ လူဘယ်နှစ်ယောက် သတ်ခဲ့သလဲ' တဲ့ ..."

"သူ ဒီလောက် မစွမ်းနိုင်ပါဘူး...."

"စွမ်းသလား မစွမ်းသလား ဆိုတာကတော့ အလောင်းကောက်ဖို့ ရပြီဆိုမှ သိမှာ လေ... အခု ငါ့သမီး ကားမှောက်ပြီး ဆုံးသွားတယ် ၊ ဘယ်သူ့ကို တရားခံလို့ စွပ်စွဲမလဲ ..၊ မင်းထက်မြတ်သော ဆိုတဲ့ ကောင် ကြံစည်ပြီး ကားကို ဒီလိုလုပ်ထားတာပါ... ဘယ်လိုစီစဉ်ထားတာပါ ငါတို့ ဘယ်သူ့ ကိုဘယ်လိုသွားတိုင်မလဲ..."

"အောင်ဘော် ...မင်း ခံစားနေရတာကို ငါနားလည်ပါတယ် ...ဒါပေမယ့် ငါတို့ ..."

"ကိုတီ ...ငါ က မခံစားနိုင်လို့ ဆရာ့ကို ပြေးတိုင်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ...ထပ်ပြီးတော့လည်း သူ့ငါ့ကို ဘာမှ ဒုက္ခပေးစရာ မရှိတော့ဘူး..၊ ဒါပေမယ့် ငါလုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးက ဆရာပိုင်တဲ့ စီးပွား..သူဌေးတဲ့ ငါက ဆရာ့ကိုယ်စား သူဌေးဖြစ်နေရတဲ့ လူ...၊ လူကို ဒုက္ခပေးဘဲ တို့ အုပ်စုရဲ့ စီးပွားရေးတွေကို အမှ ညှို့ခွေ ခွေမယ်ဆိုလည်း"

"ခဏ.."

ကိုယ့်အိတ်ထဲက ဖုန်းသံကြောင့် တီလုံးက အောင်ဘော့်ကို လက်ကာပြကာ ဖုန်းထုတ်ပြီး ဂိုဒေါင်အပြင်ကို လျှောက်ထွက်သွားသည် ။

"ဘာ! ... ဘာပြောတယ် ..."

"..."

"အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို ခေါ်လိုက်စမ်း..."

"... .."

"တောက် !"

"ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်လို့ လဲ ..."

အောင်ဘော်က တီလုံးရဲ့ ဘေးကို ရောက် လာပြီး မေးသည် ။ တီလုံး
က မဖြေသေးဘဲ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် ရှိကာ

"နယ်စပ် ဘဏ်ခွဲမှာ လူသုံးယောက် လာသောင်းကျန်းသွားတယ်တဲ့
.."

"ဟင်!... လုံခြုံရေး အဖောက်ခံရတာလား..."

" မဟုတ်ဘူး တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ပြဿနာရှာကြတာ၊ ဘ
ဏ်ကတော့ နာမည်ပျက် ပြီ ..သွားပြီ.."

"တော်တော် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတွေ ဖြစ်ကုန်တာလား...၊ အဲဒီကောင်
တွေက ဘယ်သူ ..."

အောင်ဘော် မေးခွန်းမဆုံးခင် ကိုယ့်မေးခွန်းကို သဘောပေါက်ကာ
ဒီမှာ ရပ်တန့်သွားခဲ့၏။

တီလုံးနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံမိလျှင် စကားသံတို့ အစား ကိုယ်စီရင်ထဲမှ
သတိပေး ခေါင်းလောင်း သံတွေ မြည်လာခဲ့ကြသည် ။

ဒါပေမယ့် နောက်ကျခဲ့၏။

* * *